27. Mohelnický dostavník (31. 8. - 2. 9. 2001)

Napsal uživatel Tomáš Zeno Václavík
Sobota, 01 Září 2001 01:00

Tak nám festivalová sezóna zase utekla jako voda a začíná se rozbíhat sezóna klubová. Pro mne bývá tradičním zakončením léta festival Mohelnický dostavník, na který jsem si i letos ve svém nabitém programu našel čas. A myslím, že jsem neprohloupil. Překvapila mne sice nízká účast diváků, spojená pravděpodobně s deštivým počasím, ale alespoň se člověk mohl trochu hýbat a dýchat. Místem konání byly opět Městské sady v Mohelnici, ale také autokemp Morava, náměstí Svobody, kostel sv. Tomáše Becketa a vlastně i hrad Bouzov, kde proběhlo čtvrteční zahájení festivalu recitálem Žalmana a spolu.

Já jsem dorazil až na mohelnickou část v pátek odpoledne, ale na místě jsem byl nezvykle brzy a bylo to znát. Lidé se teprve pozvolna sjížděli (myšleno sjíždět se dopravními prostředky), zatímco k večeru se už sjížděli o poznání intenzivněji (myšleno všelijak). Kolem sedmnácté hodiny vše vypuklo. Jelikož v jednom článku nemohu postihnout úplně všechno, tak spíše jen shrnu zážitky, které mi zůstaly v paměti a napíšu něco o těch, kteří mne zaujali. V první řadě to byla slečna v patnáctné řadě, bohužel jsem však nesmělý a netroufl jsem si optat se na její jméno. V druhé řadě to byla soutěž kapel, ve které zabodoval Cymbelín (dostali cenu odborné poroty a také Mohelnický chechták), zbytek cen si odvezla ostravská trampská kapela Tempo di vlak. Mne osobně v soutěži příjemně překvapila formace Lidee noire z Chomutova. Určitě si na ně zajdu do klubu. Zajímavé bylo vystoupení frýdeckého FM-BANDu, který prokládal své písně divadelními vstupy. V sobotu ráno jsem byl na textařské školičce Jirky moravského Brabce, který mne potěšil hned dvakrát. Poprvé svým vyprávěním o textařském umění, při kterém se dostal až do českých dějin a vytvořil z nich dějiny keltské, zrušil kněžnu Libuši, pochválil Českomoravskou za obrácené přízvuky a upozornil na skutečnost, že tučňáci těžko mohou mávat na pobřeží Grónska, podruhé tím, že na mne nezapomněl a dovezl mi CD z letošní Zahrádky písničkářů v Kuřimi. Je skvělé. Po školičce jsem zůstal na Duhové scéně a vyslechl Rovnátka (mladťochy z Břeclavi) a po nich Sluníčko, (kdysi taky mladťochy z Bohumína). Vydali před časem CD s názvem Maratón, které jsem si od nich po koncertě koupil. Je taktéž skvělé.

Ve dvě hodiny začíná každoročně příjezdem dostavníku galaprogram na hlavní scéně, letos moderovaný Vaškem Součkem a Jirkou m. Brabcem. Byl jsem tam a uviděl premiéru. Jeden ze členů zahajující kapely vždy přijíždí na koni před dostavníkem, ve kterém sedí zbytek kapely. Tentokrát přijeli poprvé členové dva. Zahajovala totiž Poupata z Pardubic a manželé Troníčkovi se rozhodli dokázat, že je ani kůň nerozdělí. Navíc Ája je tak drobné postavy, že po přičtení její hmotnosti ke hmotnosti Vítově se tato ani příliš nezvýší, takže kůň jízdu přežil. Poupata odehrála úžasný blok písní, překvapovali i novým repertoárem. Lidé v publiku byli šťastní a svým zpěvem dokazovali, že písně Poupat již začínají "lidovět". Dalším silným zážitkem z galaprogramu bylo vystoupení Jablkoně, ale to se bohužel nedá slovy popsat. To se musí slyšet, ale hlavně taky vidět. V hlavě se mi vybavuje ještě vystoupení Veselé trávy a Bokomary na druhé scéně.

Nezapomenutelným zážitkem se pro mne stal taky ohňostroj. Každoročně bývá velkolepě nádherný, ale na ten letošní budu zapomínat jen těžko. Někdo v jeho průběhu totiž vykradl náš stan. Batohy fuč. Boty fuč. Výstavní zvětšeniny fuč. Oblečení fuč. Cédéčka zůstaly. Výstavní fotografie jsem nalezl druhý den ráno rozházené v blátě v nedalekém lese. Zloděj evidentně nebyl estét ani milovník hudby. Nebo prostě jen spěchal. Ale nestěžuju si, vím, že za vlastní blbost se platí. Každoročně upozorňuji ostatní účastníky na to, že ČTU Šumperk provozuje přímo v areálu úschovnu zavazadel a že je to jediná možnost, jak se zlodějům bránit. Každoročně si však své věci nechávám ve stanu. Zbytek noci jsem strávil s policisty, posléze se Šaolínem u táborového ohně a ještě posléze uklidňujícím spánkem ve svém stanu. Ráno jsem si poslechl Sestry Steinovy, pročesal okolní lesy (skutečně jsem pár ukradených věcí nalezl) a vydal se na cestu zpět do zaměstnání. A už tehdy jsem věděl, nesouce své neukradené věci v několika igelitkách na nádraží, že mi ten cizí člověk nezkazí krásně prožitý víkend plný hudebních zážitků, setkání s přáteli i lidmi neznámými a přesto stejně naladěnými, plný dobré pohody, ale i smutku, který k životu patří a bez kterého by to asi nebylo ono. A příští rok jedu zase. Vždyť přece každý zážitek stojí za to.